

Cornel UNGUREANU

„Să trăim starea de a fi fericiți în cultură”

Delia VOICU: *Cum s-a încumetat un critic de talia dumneavoastră să preia conducerea Teatrului Național din Timișoara, aflat într-unul dintre cele mai triste momente din istoria sa?*

Cornel UNGUREANU: Nu am preluat singur conducerea acestei instituții. Am în jurul meu o echipă formată din scriitori, din foști și actuali studenți, din colegi de la Fundația „A Treia Europă” sau de la revista „Orizont”. Am lângă mine minți strălucite, oameni care suferă pentru identitatea culturală a orașului, prieteni care, îmi permit să cred, mă iubesc și mi-ar fi alături în orice bătălie.

D.V.: *Ați avut, de când sunteți director, răgazul de a privi lucrurile și din interior. Cum ați găsit teatrul?*

C.U.: Mult mai rău decât bănuiam. Și nu mă refer numai la problemele financiare. Cea mai gravă stare este cea în care se afla trupa. Țin minte că pe vremuri, din '68 și până prin '80, artiștii erau capabili de orice sacrificiu. Aureliu Manea trăia din 800 de lei. Zicea că face yoga. Discutam numai despre artă, niciodată despre bani. Exista o iubire fanatică, pe care azi nu o mai întâlnim.

D.V.: *Cum veți schimba această situație?*

C.U.: Încerc să „recalific” echipa. Vreau să le trezesc, din nou, dragostea pentru ceea ce fac. L-am chemat pe Alexa Visarion să-i învețe iar acest lucru, să le explice ce înseamnă teatrul sau de ce este Cehov superb. El l-a re-tradus pe Cehov, a încercat să-l redescopere, să-i reveleze puritatea, a văzut în el optimismul. Cehov nu mai reprezintă un impas al ființei, ci starea de a spera, de a crede.

D.V.: *Stagiunea pe care o pregătiți prilejuiește reveniri importante: Valeriu Moisescu, Sanda Manu, Alexa Visarion. Absența lor din teatre sau lungă perioadă creativă sterilă (a unora dintre regizorii invitați) nu reprezintă un risc pentru dumneavoastră?*

C.U.: Nu succesul mă interesează în primul rând, ci, așa cum am mai spus-o, reprofesionalizarea trupei. Ați numit trei regizori, mari pedagogi. Ei sunt cei care pot clădi aici o școală. Cu ei vreau să încep. Nu cred că Alexa Visarion, de exemplu, ne va abandona.

D.V.: *A mai făcut-o...*

C.U.: A mai făcut-o și am fost prevenit de multă lume în privința lui. Dar experiența de a lucra cu Alexa Visarion este prețioasă pentru actori. E suficient să-l auzi

cum le explică textul ca să înțelegi cât de mult se poate învăța de la el. Nu-mi doresc reușite obținute în mare viteză, ci o refacere a teatrului din temelii.

D.V.: *Ce fel de spectacole vor găzdui cele două săli?*

C.U.: Sala Mare va fi una a solemnității, unde publicul își va regăsi, sper, valorile spirituale. Trebuie să reaşezăm în drepturi sărbătorile. Cred că *Livada de vișini* nu înseamnă numai Cehov, ci și un moment de bucurie petrecut împreună. Vreau să trăim starea de a fi fericiți în cultură. Petre Pandrea povestea că la Viena doi țărani discutau o partitură de Bach. E unul dintre extraordinarele paradoxuri ale lui Pandrea, dar atunci când discuți despre Bach sau despre Cehov o faci din interiorul unei bucurii adânci. În momentul de față suntem bântuiți de abisurile răului. Ne place să spunem că suntem nefericiți, că n-avem bani... Marin Preda vorbea despre tatăl lui, care ieșea în fața casei pentru a contempla cerul. Ei bine, ne-am răpit cu ferocitate acest timp al contemplației. Sper ca *Livada...*, cu care va începe stagiunea, la Sala Mare, să redea aceste sentimente spectatorilor.

D.V.: *Ce gen de producții vor fi la Studio?*

C.U.: Studioul va fi locul experimentului, al încercărilor și al nonconformismului. Avem pentru acestea, și creatori, și public.

D.V.: *Ce reprezintă în programul Festivalului Dramaturgiei Românești, pe care îl pregățiți, „Pluta meduzei” de Marin Sorescu, regizată de Sũto Udvari Andras la Teatrul German de Stat?*

C.U.: Trebuie să vă explic, mai întâi, ce înseamnă Timișoara. Aici există o solidaritate autentică între români, unguri, nemți, sârbi. Chiar înainte de a veni în teatru, am gândit împreună cu Ildiko Jarcsek-Zamfirescu (directoarea Teatrului German de Stat) și cu Demeter András (directorul Teatrului Maghiar „Csiky Gergely”) un fel de program comun. Cred în ei și în starea lor de filo-români. *Pluta meduzei* face parte din această tradiție filo-română. Iar la Timișoara s-a format și o „tradiție Sorescu”. E foarte iubit aici.

D.V.: *Organizați spectacole-lectură în sediul Uniunii Scriitorilor. Care este publicul acestor întâlniri?*

C.U.: Este publicul lansărilor de carte, alături, firește, de cel iubitor de teatru. Ne întâlnim în fiecare vineri, la prânz, în sala de cenaclu, pentru evenimentele scriitoricești (aniversări, comemorări) sau pentru a asculta piese. În filiala timișoreană a Uniunii Scriitorilor sunt câțiva dramaturgi pe care doresc să-i supun atenției. Prin aceste spectacole-lectură sper că li se va deschide culoarul către scena mare. Vreau să arăt, prin prezentarea lor, că a scrie teatru nu e vreme pierdută, că e posibilă șansa de a răzbate.

D.V.: *Experiența de director va inspira un nou volum de „Fragmente despre teatru“?*

C.U.: Scriu în fiecare zi. „Fragmentele...”, sunt, literalmente, pagini de jurnal. Volumul va fi masiv. De data aceasta însă, relația cu teatrul e mult mai profundă.